

v návrhu na povolení exekuce sama ani netvrdila, že pohledávka Občanské záložny v P., vložená pod pol. 1 vložky č. 1121 byla vykonatelná, a i z výpisu pozemkové knihy nelze seznati, že ona pohledávka byla vymáhána žalobou po případě, že v pozemkové knize byla poznamenána její vykonatelnost. Poněvadž tedy původní pohledávka, totiž pohledávka Občanské záložny v P., nebyla vykonatelná, není vykonatelný ani náhradní nárok vymáhající věřitelky, a proto soud první stolice neprávem povolil pro nedostatek předpokladů § 138 ex. ř. exekuci vnučenou dražbou nemovitosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Usnesením prvního soudu ze dne 5. února 1938, č. j. E 3000/32-81, byl podle rozvrhového usnesení povolen vymáhající věřitelce ve vložce č. 1121 vklad zástavního práva pro její »vykonatelnou« náhradní pohledávku 9.805 Kč 55 h s přísl. v pořadí uspokojené pohledávky Občanské záložny v P., váznoucí simultanně i na vydražené vložce č. 80 i ve vložce č. 1121. Uvedené usnesení bylo knihovni vlastníci vložky č. 1121 doručeno, ta však si na ně nestěžovala, takže se i vyznačení vykonatelnosti vymáhané pohledávky 9.805 Kč 55 h stalo pravoplatným. Právem pak exekuční soud podle § 138 ex. ř. i bez exekučního titulu povolil vymáhající věřitelce dražbu vložky č. 1121 a nebylo jeho věcí, aby zkoumal, zda také původní pohledávka Občanské záložny v P. byla vykonatelná a svrchu uvedené usnesení z 5. února 1938 o vykonatelnosti náhradní pohledávky věcně správné, takže se na souzený případ nehodí rozhodnutí č. 7564 a 10946 Sb. n. s.

Čís. 17264.

Placená dovolená zaměstnanců (zák. č. 67/1925 Sb. z. a n.).

Mezi omluvné důvody zameškání pracovní doby nepatří stávka, za které zaměstnanec odepře vykonávat smlouvené práce (služby), a lze o dobu jejího trvání zkrátiti zákonnou dovolenou zaměstnancovu.

(Rozh. ze dne 23. září 1938, Rv I 1486/38.)

Srov. rozh. č. 6188 Sb. n. s.

Žalobce, který byl u žalované společnosti zaměstnán od roku 1921 a jenž měl v roce 1937 nárok na sedmidenní dovolenou, se domáhá žalobou, aby byla žalovaná uznána povinnou zaplatiti mu 308 Kč 75 h po případě dáti mu dovolenou podle zákona č. 67/1925 Sb. z. a n. Proti žalobě namítla žalovaná, že její zaměstnanci od 5. dubna do 28. května 1937 stávkovali a že je tudíž podle §§ 7 a 8 uved. zák. oprávněna odečísti od zákonné dovolené zaměstnanců neomluvenou nepřítomnost po shora uvedenou dobu stávky. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Žalovaná firma nebrojí v dovolání proti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalobce měl v roce 1937 nárok na sedmidenní dovolenou. Spor jest jen o to, zda lze dobu dovolené snížit o dny stávky.

Pro rozřešení této otázky nelze nic vyvoditi z §§ 1 a 6 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n. V § 1 uvedeného zákona jest jen stanoveno, kdy zaměstnanec nabývá nároku na placenou dovolenou, a jaký vliv má na vznik tohoto nároku přerušeni zaměstnání po dobu delší nebo kratší šesti týdnů. V § 6 dotč. zák. se určuje se zřetelem na § 1, že zameškání služby z důvodů, jež jsou v tomto předpisu vypočteny, nemá v zápětí ani přerušeni, ani stavení čekací doby, nýbrž že jest do ní takové zameškání započísti jako omluvené. Mezi tyto omluvné důvody zameškání pracovní doby však nepatří stávka, jak již bylo vyloženo v rozhodnutí nejvyššího soudu č. 6188 Sb. n. s., na něž se pro stručnost poukazuje.

V §§ 7 a 8 dotč. zák. se pojednává o skutečnostech, jež mají vliv na trvání dovolené u zaměstnanců, jimž již vznikl nárok na udělení placené dovolené podle § 1 dotč. zák.

Podle § 7 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n. je podmínkou zaměstnancova práva na placenou dovolenou, zda zachovával v období, jež odůvodňuje jeho nárok na placenou dovolenou, stále a správně pracovní dobu určenou pracovní smlouvou, a podle § 8 řečeného zákona lze odečísti zaměstnanci od dovolené v jednotlivém roce dobu, již bezdůvodně zanedbal před nastoupením dovolené v tomto roce.

Má tedy neomluvené zameškání pracovní doby v zápětí, že se dovolená zkrátí o pracovní dobu, jež byla bez omluvy zameškána. Omluvné důvody, jak již bylo vyloženo, vypočítává zákon v § 6 a jest tedy mezi §§ 6, 7 a 8 dotč. zák. jen ta souvislost, že zameškání pracovní doby z důvodů v § 6 dotč. zák. nemá v zápětí zkrácení dovolené podle §§ 7 a 8. Poněvadž tak provedená stávka, jak byla v tomto sporu skutkově zjištěna, nepatří mezi omluvné důvody podle § 6 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n., jest o dobu jejího trvání zkrátiti podle §§ 7 a 8 uved. zák. zákonnou dovolenou zaměstnancovu.

K stejnému závěru lze však dospěti i z účelu zákona.

Řečeným zákonem mělo býti zaměstnancům, na něž se zákon vztahuje, zajištěno potřebné zdravotní zotavení při trvalém zaměstnání v podniku a po určitou zákonem přesně vymezenou dobu. Předpokládá tedy zákon, že služební výkony, trvající celý služební rok, způsobují takové vyčerpání sil zaměstnance, že jeho zotavení vyžaduje určité doby na zotavení, která jest tím delší, čím větší jest celková služební doba zaměstnancova. Nebrání tedy ani účel zákona, aby stávka bylo posuzována jako nezachování pracovní doby podle §§ 7 a 8 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n., neboť při stávce nelze usouditi, že zaměstnancovy síly byly vyčerpány nepřetržitými služebními výkony.

Pokud se odvolací soud dovolává rozhodnutí č. 6188 Sb. n. s., stačí uvést, že toto rozhodnutí řeší jen otázku přerušeni a stavení čekací doby podle §§ 1 a 6 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n. při výluce.

Poněvadž stávka trvala od 5. dubna do 28. května 1937, tedy do směrného dne (1. květen 1937) déle než 7 dnů, na něž měl žalobce v tomto roce z titulu placené dovolené nárok, nemůže se domáhati udělení dovolené v tomto roce po případě odškodnění za ni.

Čís. 17265.

Po skončení poručenské věci, t. j. po dosažení zletilosti nemanželského dítěte a vydání jmění ze sirotčí pokladny jest působnost poručenského soudu skončena (§ 251 obč. zák., § 216 nesp. pat.) a poručenský soud nemůže proto již konati žádné úkony ani šetření k nápravě vad, které se snad staly.

(Rozh. ze dne 24. září 1938, R II 367/38.)

Bývalý poručenec Ervín B., který dosáhl zletilosti dne 25. prosince 1935 a stal se svéprávným a jemuž bylo vydáno i sirotčí jmění, navrhl dne 15. března 1938 u dřívějšího poručenského soudu, aby soud vyzval zmocněnce neznámého nemanželského otce k předložení plné moci jeho zmocnitele a aby uložil jeho neznámému nemanželskému otci, aby se osobně k soudu dostavil a osvědčil svou způsobilost samostatně jednati u soudu. Nižší soudy zamítly jeho návrh, rekursní soud z těchto důvodů: Prvý soud nevyhověl stěžovatelově návrhu, aby byly odstraněny formální vady, které se staly při uzavírání smíru dne 30. ledna 1932, kdy stěžovatelův poručník sjednal smír s Dr. Arturem V. jako zmocněncem neznámého nemanželského otce stěžovatelova, kterýžto smír byl poručenským soudem schválen, aniž si soud vyžádal od Dr. Artura V. plnou moc. Rozhodl tak proto, že se stěžovatel stal dne 25. prosince 1935 zletilým a byl řádně poručenským soudem se sirotčím jměním odbaven, čímž zanikla také ingerence poručenského soudu na stěžovatelův poměr k jeho nemanželskému otci. Rekursní soud souhlasí s názorem prvního soudu. Stěžovatel má sice pravdu, že řízení poručenského soudu bylo při schválení smíru vadné. Než tyto vady nelze již napravit podle §§ 17, 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a §§ 84, 85 c. ř. s. Stěžovatel dosáhl dne 25. prosince 1935 zletilosti a bylo mu soudem poručenským vydáno veškeré jeho jmění. Tím byla skončena činnost poručenského soudu (§§ 216 a 217 nesp. ř.) a tento soud nemůže již napravit vady, jak to navrhuje stěžovatel. Smír ze dne 30. ledna 1932 je takového rázu, že není vůbec vykonatelný co do výživného. Kdyby nebyl býval v té příčině dodržen, nemohla podle něho býti vedena exekuce (§ 7 ex. ř.). Ani za trvání poručenství nebyl by mohl soud napravit ony vady podle předpisů §§ 17 a 34 zák. č. 100/1931 a §§ 84, 85 c. ř. s., nýbrž byl by tak mohl učiniti jen tak, že by byl pečoval o to, aby nemanželské otcovství bylo zjištěno (§ 16 I. dílčí novely k obč. zák.) a aby nemanželský otec byl donucen k placení výživného. To se však nestalo. Nelze proto ani na soudu požadovati, aby vady, jejichž náprava sama by nebyla měla v zápětí příznivý výsledek ani za trvání